

[Einer-Jensen.]

lignende ikke har været praktiseret med Hensyn til visse Varebytteforretninger, men jeg tror, det er meget nyttigt og værdifuldt, at det nu faar en videre Anvendelse.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Himmelstrup: Da Folketinget i Marts i Fjor behandlede Forslaget til den nu gældende Lov om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, lod man det baade i Folketinget og Landstinget gaa igennem uomtalt og uden Udvalgsbehandling. Det var naturligvis Udtryk for den Opfattelse, som var raadende hos alle Rigsdagens Partier, nemlig at en Lovgivning som den, der her er Tale om, er nødvendig, og denne Opfattelse var raadende baade i 1942 og i 1941, da den oprindelige Lov af 1940 blev forlænget uændret. Det er derimod ikke Tilfældet i Aar, og derfor vil det være naturligt, om Folketinget beskæftiger sig lidt mere med Forslaget end i tidligere Aar og lader det gaa til Gennemsyn i et Udvalg.

Bestemmelserne i det første Kapitel, der handler om Nationalbankens Forhold, har jeg ingen Bemærkninger at gøre til, og det samme er Tilfældet med tredje og fjerde Kapitel. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen i, at det er naturligt at indarbejde den Tillægslov, som blev gennemført i December 1940 om Anmeldelse af og Dispositioner over her i Landet værende fremmed Ejendom, i Hovedloven.

Lovforslagets 5te Kapitel, der drejer sig om Lovens Administration, har jeg heller ingen Bemærkninger at gøre til. Dog vil jeg gerne have Lov til at sige, at den Administration, der her er Tale om, efterhaanden er blevet overmaade omfattende. Da den oprindelige Lov af 1940 blev gennemført, var vi alle enige om, at den skulde betegne en Afvikling af de forskellige Love, som dengang blev samlet. Det er jo saa langtfra sket. Baade det Personale, som er beskæftiget ved de Institutioner, der knytter sig til denne Lov, og de Udgifter, som følger af Loven, er jo vokset meget betydeligt siden den Tid. Det forekommer mig, at Tinget maatte have Interesse i at faa at vide, hvor omfattende Administrationen er blevet. Jeg er ikke i Stand til at fortælle, hvor mange Folk der for Tiden beskæftiges i Erhvervsdirektoratet og de Udvalg, som knytter sig dertil, men det drejer sig vel paa det nærmeste om et Par

Tusinde Mennesker, og de Udgifter, der er forbundet dermed, er jo meget store, idet de paa Finanslovsforslaget for 1943—44 er anslaaet paa § 17 til mellem 8 og 9 Mill. Kr., og Beløbet vil utvivlsomt yderligere vokse.

De i Forslagets 6te Kapitel indeholdte betydeligt skærpede Straffebestemmelser maa anses for at være rimelige, og jeg har ingen Indvendinger at gøre mod dem.

Jeg vil derimod gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger om 2det Kapitel, det Afsnit i Forslaget, hvorved der gives Ministeren en overordentlig omfattende Bemyndigelse.

Først vil jeg gerne omtale Bestemmelsen om, at der skal betales Gebyr for Udfærdigelse af Indførselsbevillinger. Vi har talt om det Spørgsmaal før og har altid været enige om, at dette Gebyr, naar det skulde have Karakter af at være et Ekspeditionsgebyr, ikke skulde være større, end at det kunde dække de Omkostninger, der var forbundet med den Virksomhed, der stod i Forbindelse hermed. Det er jo efterhaanden ikke ubetydelige Beløb, der kommer ind paa den Maade. I det sidste Statsregnskab har Statens Indtægter her været ca. 3 Mill. Kr., og jeg skulde dog tro, at det er betydelig mere, end der kræves til Dækning af de Omkostninger, der er forbundet specielt med den Gren af den samlede Virksomhed, der knytter sig til Indførselen.

Nu vil Ministeren ved § 4, 3die Stykke, udvide dette Gebyrsystem. Ministeren søger Bemyndigelse til at kunne paalægge et Ekspeditionsgebyr for Foretagelse af alle de Ting, der er nævnt i § 4, 1ste Stykke, hvor der gives Ministeren Bemyndigelse til at træffe Foranstaltninger med Henblik paa Landets Forsyning med nødvendige Varer, Forbrugsbegrænsning, hensigtsmæssig Fordeling af Landets Varebeholdninger o. s. v., og i § 4, 2det Stykke, hvorefter Ministeren bemyndiges til at træffe midlertidige Foranstaltninger vedrørende Udførsel af Varer fra Landet.

Jeg er klar over, at Ministerens Begrundelse er den, at der betales saadant Gebyr, naar der er Tale om Indførsel, hvorfor saa ikke ogsaa paa de andre Omraader. Det kan man maaske sige. Det forekommer mig, at det vil være meget svært at gennemføre et Gebyrsystem, hvis det er Mening, at det Gebyr, der kommer ind, kun skal dække de Omkostninger, der er forbundet med den paagældende Forretning, men det er naturligvis noget, der lader sig høre, naar man vil bestrebe sig for gennem sær-